

melse ogsaa af hendes Ydre. Han maatte indrømme, at hun bar sig ganske stolt, og at Ansigtprofilen virkelig mere var en Ørns end en Papegøjes. Han fik Øjet op for Skønheden i hendes lette og dog saa sikre Gang med dens ejendommelige, rovdys-agtigt lydløse Fodskifte. Han lagde Mærke til den overlegne Maade, hvorpaa hun kunde synke ned i en Lænestol, — ja, om det saa var hendes hastige Maade at pudse Næsen paa, slog det ham med eet, hvor fornem den var.

En Aften kom de tilfældig til at være nogle Øjeblikke alene inde i Biblioteksværelset. Nanny var i Middagsselskab og ventedes først hjem om en Timestid; han var netop bleven siddende for at bie paa hendes Hjemkomst. De sad paa hver sin Side af det store, ottekantede, perlemorsindlagte Bord, Lampen stod imellem dem og spejlede sin gule Silkeskærm i dets mørke Plade. Jakobe sad med Haanden under Kinden og bladede i et Billedværk. De havde i nogen Tid ikke talt, da hun pludselig gjorde ham det Spørgsmaal, hvorledes det egentlig var gaaet til, at han, som tilhørte en Slægt, der var saa udpræget præstelig, havde faaet Lyst til at gaa den praktiske Vej og blive Ingeniør.

„Synes De maaske ikke om Stillingen?“ spurgte han afledende.

„Jo — hvorfor ikke?“ sagde hun og talte med megen Varme om den Betydning, Aarhundredets storslaaede Ingeniør-Virksomhed sikkert engang vilde faa for Menneskehedens Frigørelse, idet man ved saaledes at formindske Afstanden mellem Landene ved Hjælp af Jernbaner og Telegrafer og Dampskibe bidrog til at udligne de indbyrdes Forskelligheder og dermed havde gjort det første Skridt til den endelige Virkeliggørelse af Menneskenes gamle